

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא ח' בְּסֵלּוֹ ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֶּשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשִׁי

יעקב מתחתן עם לאה, רחל, בלהה וזלפה. שמונה מתוך שנים עשר השבטים נולדים.

יעקב רוצה להתחתן עם רחל: יעקב אבינו ראה שרחל מיחדת ורוצה להתחתן איתה. יעקב שאל את לבן אם יוכל להתחתן עם רחל במקום לקבל שכר על העבודה שעבד אצלו. יעקב אמר שזוהי זכות עבורו והוא מוכן לעבד שבע שנים כדי להתחתן איתה. (הוא לא הציע יותר מכך מכיון שזה הזמן שאמו אמרה לו).

היות שיעקב ידע שלבן הוא אדם ערמומי ולא ממש דאג לדבר אמת תמיד, לבן אמר לו מאוד בברור למי הוא רוצה להנשא: רחל (לא מישהי אחרת) בת לבן (ולא רחל אחרת) הצעירה ביותר (כדי שלא יחליף את שמותיהם). עם כל זה נתן יעקב לרחל סימנים סודיים כדי שיידע שזו היא במקרה ולבן יערים עליו. לבן הסכים לכך שיעקב ינשא לרחל. טוב יותר שהיא תנשא לה, מאשר למישהו אחר.

יעקב עבד קשה מאוד במשך שבע שנים, אבל הוא הרגיש כאלו הזמן עובר מהר מאוד היות והוא כל כך התרגש לקבל בלה כזו מיחדת. בתם השנים האלה שאל יעקב את לבן האם הוא יכול כבר להתחתן עם רחל. היות ועליו לחזור לביתו והוא כבר מזדקן (84).

לבן משקר על יעקב ומחתן אותו עם לאה: לבן הכין חתנה גדולה. אבל במקום להביא את רחל לחתנה, הוא הביא את לאה. הוא כסה אותה בחתנה כדי שיעקב לא יבחין. למרות שלא היה מבגרת יותר, לבן נתן לה את השפחה הצעירה זלפה כדי שיהיה קשה יותר לנחש את הערמומיות.

רחל ידעה שלאה מאוד תתבייש אם יעקב יידע מיד. לבן, במסירות נפש היא נתנה ללאה את הסימנים הסודיים. היות שהיא ידעה את הסימנים, יעקב חשב שהיא רחל והתחתן איתה. אבל בבקר, יעקב הבחין שזו לאה ושאל את לבן, למה הוא רמה אותו? לבן לא הצטער על כך כלל ואמר "ובכן, במקומנו לא מקבל שהאחות הצעירה תתחתן לפני האחות הגדולה. לבן היה עליך להנשא קודם כל עם לאה ורק אחר כך תוכל להתחתן עם רחל. אחרי השבע ברכות תוכל להתחתן עם רחל, אבל אז תצטרך להשאר כאן ולעבד עבורה עוד שבע שנים".

למרות שבאמת על פי תורה אסור להנשא לשתי אחיות, היות ויעקב עוד לא היה צריך לקיים את

התורה לפני מתן תורה (וקיים מצוות היות שרצה להיות קרוב יותר לה'), הוא ידע שמצוות אהבת ישראל קודמת. יעקב הסכים והתחתן גם עם רחל. לכן נתן לרחל את בתו הגדולה בלהה להיות לשפחה. יעקב עבד קשה למשך עוד שבע שנים, כפי שעבד קודם למרות שלבן הערים עליו. ה' ראה שיעקב חשב שרחל מיחדת ושלאה הצטערה על כך, ולמרות שהן לרחל והן ללאה לא הייתה אפשרות פיזית ללדת ילדים, ה' עשה נס ונתן ללאה ילדים, אבל רחל לא יכלה ללדת.

ללאה נולדים ילדים: ללאה נולד בן, יחד עם אחות תאומה. בהתחלה היא חששה שהיות והבן הבכור של אברהם והבן הבכור של יצחק נהיו רשעים, שחם ושלום התינוק הזה עלול גם הוא להיות רשע. אבל היא ראתה ברוח הקדש שהתינוק הזה יהיה מיחד ולכן קראה לו בשם **ראובן** - ראוי - לראות בן. בין ההבדל בין בני הבכור לבכורו של יצחק. ובנוסף אמרה ראה ה' בעניי שיעקב אוהב את רחל יותר מאשר אותי ונתן לי בן מיחד שיעקב יאהב גם אותי.

בהמשך ילדה לאה שלישייה, שתי בנות ובן שקראה לו **שמעון**. היא קראה לו כך כיון שה' שמע שאני מרגישה שנואה, ונתן לי את התינוק הזה.

אחר כך ילדה לאה עוד זוג תאומים, בן ובת. לבן היא קראה **לוי** - מלשון לוי - משום שעכשו יש לה שלושה שבטים, יעקב יתלוה אליה. (היא ידעה שעתידיים להיות 12 שבטים וחשבה שכל אחת מארבע נשות יעקב תלד שלושה מהם).

ה' קרא לו לוי היות וכל הכהנים יהיו ממנו ואחרי שנתנה לו מתנת הכהונה, המלאך גבריאל לנה אותו במתנות.

שוב ילדה לאה תאומים, בן ובת. היא קראה לבן **יהודה** כיון שרצתה להודות לה' על כך שנתן לה יותר משלושה שבטים. ואז היא הפסיקה ללדת ילדים.

רחל מבקשת מיעקב שיתפלל שיהיו לה ילדים: רחל מאוד קנאה במעשים הטובים שלאה בטח עשתה ובעקבותיהם זכתה לילדים. היא אמרה ליעקב שללא ילדים, יהיה זה כאלו היא אינה בחיים. היא בקשה ממנו להתפלל עבורה כפי שיצחק אביו התפלל עבור רבקה. יעקב כעס, מכיון שזה לא היה אותו דבר. כשיצחק אבינו התפלל, לא היו לו בכלל ילדים, והוא ידע שזו גם אשמתו באופן חלקי. אבל ליעקב היו ילדים, רק לרחל לא, זה נראה שה' מונע רק ממנה את הילדים ולא ממנו.

רחל אמרה, "התפלל כפי שאברהם התפלל עבור שרה, למרות שכבר היו לו ילדים מהגר". "אבל שרה אמרה לאברהם להתחתן עם הגר מתוך תקווה שבזכות זאת יהיו לה ילדים" אמר יעקב. רחל אמרה "אם זו הבעיה, תתחתן עם בלהה ונקווה שבזכות הזו יגיע גם לי שיולד לי תינוק".

בלהה נולדים ילדים: יעקב התחתן עם בלהה ונולדו לה תאומים, בן ובת. רחל אמרה שה' דן אותה לטובה וקראה לתינוק בשם דן.

בלהה ילדה עוד זוג תאומים ורחל קראה לבן בשם **נפתלי**, היות והיא בקשה מאוד מה' - נפתולי אלקים נפתלתי, כדי שיהיו לה הרבה ילדים כמו ללאה.

לזלפה נולדים ילדים: לאה ראתה שאין לה עוד ילדים, והיות שרחל אמרה ליעקב להתחתן עם בלהה, היא עשתה אותו דבר ואמרה ליעקב להתחתן עם זלפה. זלפה ילדה תאומים בן ובת, לאה אמרה שזהו מזל טוב - בא גד! וקראה לו גד. גד נולד כשהוא מהול. לזלפה נולדו עוד תאומים בן ובת ולאה אמרה שהיות ואנשים יאמרו דברים טובים (לאשר) עליהם, היא קראה לו בשם אשר.

תהלים / יום ח' לחדש פרקים מ"ד - מ"

בתהלים היום דוד המלך אומר "שמעי בת וראי, והטי אזנה, ושכחי עמך ובית אביך".
במאמר חסידות האדמו"ר הרי"צ מביא מדרש שבו נאמר שדוד המלך אומר ארבעה דברים בפסוק זה:

קודם כל יהודי צריך להקשיב ולראות (שמעי בת וראי) להבין מהי הדרך שבה ראוי ליהודי לחיות. דבר שני- "והטי אָזְנְךָ" - להקשיב וללמד תורה. החלק השני עוסק בדברים שיש לשכח "ושכחי עמוך" - לשכח את העם שחיים אתו! לא לחיות כמו הגויים כיון שאתה יהודי. "ובית אביך" - לשכח את בית האבא, אבא של אברהם אבינו, אל תעבדו עבודה זרה כמו שהוא עבד. הרבי הרי"צ מסביר במאמר כיצד המדרש הזה מלמד הוראה בעבודת ה' כיצד להיות עדינים יותר על ידי למוד ותפלה בכונה.

תניא / קונטרס אחרון (ח' בסלו שנה פשוטה)

בחלק הזה של קונטרס אחרון בתניא, אדמו"ר הזקן מלמד הרבה על חשיבות ומיחדות קיום המצוות. הכונה חשובה מאד, אולם אינה הדבר העקרי. (כאן, הנושא הזה מסביר בהרחבה רבה יותר ממה שהזכר בחלק הראשון של התניא- לקוטי אמרים). כאשר אדם מכון, הוא רוצה להיות קרוב יותר לה'. אבל כאשר אדם מקים מצוה, הוא רוצה לקרב את ה' אליו ולכל העולם. כמובן ה' רוצה שהנשמה תהיה קרובה אליו, אבל זו לא המטרה העקרית. אם זו היתה הכונה העקרית, הנשמה היתה יכולה להשאר בגן עדן, שם היא מאד קרובה לה'. הסבה שה' שלח את הנשמה לעולם היא כדי לגרם שה' ירגש כאן בעולם, וזה קורה אך ורק באמצעות מצוות. הדרך הטובה ביותר היא לקיים מצוות, עם כונה כיון שאז משיגים את שתי המטרות. אולם המטרה העקרית היא לקיים ולהביא את השכינה של ה' לתוך העולם הזה.

היום יום / ח' בסלו

כיצד נוכל לגרם לעצמנו להתלהב בקיום המצוות אותן אנו עושים? היום הרבי משיב תשובה: יש לחשב על משהו ששיכול לגרם לנו תמיד להיות בהתלהבות. מהו הדבר? ה' כל כך טוב אלינו! חשבו על גדלת ה', העולם הגדול והנפלא שברא עם כל הדברים המיוחדים הנמצאים בתוכו. חשבו על כל הרוחניות שאיננו יכולים אפילו לראות, והתורה והצדיקים שה' נתן בעולם. אי אפשר להבין את גדלת ה'. ומה לגבי האדם? ה' ברא גם אותנו, אבל אנחנו לא כל כך מיוחדים. לאדם אין רק נשמה שמרגישה את ה', יש לו גם גוף שלא תמיד מתנהג בדרך הטובה. הוא חי רק למשך זמן מקצב ומאד גשמי. כאשר חושבים דברים אלו מבחינים שאנו קטנים ביותר. ואז חושבים כיצד ה' נתן לאנשים קטנים כמונו כזו הזדמנות מיוחדת לגרם לו נחת על ידי התנהגות כפי שראוי להתנהג, ושיש לנו את הכח להביא את משיח ולמלא את כונת ה' לשמה ברא את העולם. דבר זה צריך למלא אותנו שמחה כל הזמן ולגרם לנו להתנהג כפי שחסיד צריך להתנהג.

ספר המצוות / מצוות עשה צ"ט

המצוה היומית, **מצוות עשה צ"ט** מדברת על טמאת נדה. זהו סוג טמאה שעדין מקפידים עליו גם בימינו. ההלכות האלה נקראות הלכות טהרת המשפחה. רק אנשים נשואים צריכים לשמור את ההלכות האלה.

רמב"ם / הלכות מטמאי משכב ומושב פרקים א', ב', ג'

ברמב"ם היום מתחילים ללמד סדרה חדשה של הלכות – על אנשים שיכולים לטמא דבר אחר על ידי ישיבה במקום מסויים או שכביה. לאנשים הללו ישנו סוג של טמאה בגוף שלהם. יש להם בעיה מסויימת בגוף שמטמאת אותם.

דרכי החסידות / תניא בעל פה

ר' מענדל פוטרפס היה משפיע מאד ידוע.

פעם, בקש ר' מענדל חסיד מוערך שיספר מה היה לו ביחידות אצל הרבי.

החסיד אמר ששאל איך יוכל להיות מקושר לרבי. הרבי ענה לו שילמד תניא בעל פה ויחזר עליו כאשר הולך ברחוב. כה אמר לו הרבי, תהיה מקשר עמי, שכן גם אני חוזר תניא כאשר אני הולך ברחוב. (ראה בספר ר' מענדל עמוד 108, אותיות איתן הקדמה עמוד 23)

תפלה / סומכין גאולה לתפלה

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה ציפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בברכה אחרי קריאת שמע, מדבר על גאלת עם ישראל ממצרים. הברכה מסתיימת במלים "גאל ישראל". חז"ל מלמדים שאין להפסיק בין אמירת הברכה לתחלת תפילת העמידה. יש "לסמוך גאולה לתפלה" לקשר את הדבור על הגאולה עם החלק העקרי של התפלה – תפילת העמידה.

מדוע כה חשוב להתפלל תפילת עמידה מיד אחרי שעוסקים בגאולה ללא כל הפרעה?

הגמרא מביאה משל שיעזר להבנת הענין. מלך גדול ורם יושב בארמונו ושומע דפיקה על דלת חדרו הפרטי. השומר מכריז שחברו הטוב מגיע לבקור. המלך שמח לשמוע זאת. הוא מצפה לבלות יחד עם חברו. המלך נגש לדלת כדי לקבל את פני האורח ומזמין אותו להכנס. אבל כאשר פתח את הדלת, ראה את חברו עסוק במשהו אחר. המלך מאכזב. הוא נכנס שוב לחדרו והחל לטפל בענינים נוספים הקשורים לממלכה.

כאשר משבחים את ה' על כך שהוציאנו ממצרים, הדבר משול לנקישה על "דלתו" של ה'. זה גורם לה' לרצות להזמין אותנו פנימה ולשמע את צרכינו. כאשר ה' קרוב אלינו, זה הזמן להתפלל תפילת עמידה. לכן, לא לעסק בדברים אחרים.

ברגע שדופקים בדלת עם "גאל ישראל" צריך להגיע מיד ולבקש מה' את צרכינו בתפלת העמידה.

(ראה שלחן ערוך האדמו"ר הזקן סימן קי"א סעיף ב')

גְּאֻלָּה וּמְשִׁיחַ / סִימְנֵי מְשִׁיחַ

מְקַדֵּשׁ לְעֵלּוּי גִשְׁמַת סְבַתְנֵנוּ הָאֶהוּבָה מְרִים צִמְעַל בֵּת הַרְבּ יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִיזְמֵן

נֶאֱמַר בְּזֶהָר שְׂכַאֲשֶׁר נִתְקַרַב לְזִמְן הַמְּשִׁיחַ, נִרְאֶה שְׂאֵפִילוּ יְלָדִים יִדְעוּ עַל סוּדוֹת הַתּוֹרָה הַגְּנוּזִים. זֶהוּ אֶחָד מִסִּמְנֵי הַמְּשִׁיחַ שְׂאֵפֶשֶׁר לְרֹאוֹת בְּיַמֵּינוּ.

אֶפִּילוּ יְלָדִים קְטַנִּים לוֹמְדִים וּמְבִינִים חֲסִידוֹת, סוּדוֹת הַתּוֹרָה הַגְּנוּזִים.

(רְאֵה זוֹהַר, קי"ח א')